

Slovenski Informativni list v Avstraliji.
Sydney, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane, Hobart.

Vol. IV. No. 10. OCTOBER, 1955

Organ of the Slovene
Community in Australia
"THOUGHTS"

Registered at the G.P.O. Sydney for
transmission by post as a periodical.

MISLI, G.P.O. Box 553, Sydney, N.S.W.

PRVI MILIJON

Letos v septembru je prišla med nas vseljenka, ki je nosila številko 1,000,000. To se pravi, da imamo tu že en milijon ljudi, ki so se vselili v Avstralijo, odkar deluje znani avstralski vselitveni program.

Časopisje je to dejstvo močno opazilo in vsestransko komentiralo. Neki sydneyjski dnevnik je ugibal, kakšne spremembe bodo v Avstraliji, ko se bo reklo: Imamo že drugi milijon, tretji milijon, itd. Jasno je, da bo vsak nadaljnji milijon Avstralijo do neke mere „prenovil“.

Članek si ni upal napovedovati, kakšne utegnejo biti pričakovane spremembe. Pač pa je pozval do sedanje vseljence, naj napišejo svoje vtise in svoje mnenje, pa oboje pošljejo uredniku za morebitno objavo. Navodila, kako in o čem naj pišejo, je zgostil v dvoje vprašanj:

1. How is Australia treating you — kako se vede do tebe Avstralija?
2. How are you treating Australia — kako se ti vedeš do Avstralije?

Značilni vprašanja! Ne bomo ugibali, koliko odgovorov bo urednik dobil in kakšni bodo. Ena reč pa vzbuja našo pozornost. Urednik je zapisal prvo vprašanje, pa ni pri njem ostal. Zakaj neki ne? Ali bi ne bilo dovolj, če bi „novi“ pisali samo o tem, kako se Avstralija ponaša do njih? Čemu še drugo vprašanje?

Mi smo tudi izmed „novih“. Nekam silno naravno se nam zdi, da čustvujemo le sami s seboj in se čutimo prizadete le od svoje strani. Pogovarjamo se o Avstraliji in rečemo morda o njej marsikaj, kar zanjo ni ravno ugodno. To verjetno ve tudi oni urednik, ali si vsaj lahko misli. Saj gotovo precej dobro pozna ljudi in njihova nagnjenja. Če bi ostal zgolj pri prvem vprašanju, si je bržčas

mislil, bi verjetno dobil v odgovor same pritožbe in lepo merico nerganja. Zato je brž zapisal še drugo vprašanje. S tem je že vnaprej izvil iz rok godrnjačev orožje za naskok — ali jim je pa vsaj dal misliti.

Misliti — kako? Takole:

Noben človek ni celota zase. Vsak je kos in del družbe. Vsak „jaz“ predpostavlja zaimke: ti, on, ona, mi, oni, one. Družbal! To je lahko samo družina, krožek prijateljev, znancev, narodnostna skupina. Je pa lahko tudi cela dežela, država, kontinent. Od vseh teh in takih družbenih edinic smem nekaj pričakovati. Da, jaz kot poedinec po vsej pravici od njih nekaj pričakujem, kar je zame ugodno in koristno. Celo zahtevati smem in moram od teh edinic svoje človečanske pravice. To vsekako drži. Če se mi godi krivica, imam pravo do primerne pritožbe.

Pri vsem tem pa ne smem nikoli pozabiti, da z isto pravico družba od mene nekaj pričakuje, celo zahteva. Najprej ima do mene svoje zahteve vsak poedinec, vsak moj sočlovek, ki je do mene v kakršnemkoli odnosu. Takoj za tem pa družbene edince: družina, organizacija, narodnostna skupina, dežela država, kontinent... Na žalost vse preradi pozabljamo na globoki pomen besede „medsebojnost“. Odtod nesloga, prepiri, razdori, jeza, sovraštvo.

Morda za nas ni toliko važno in zanimivo, kakšne odgovore bo dobival oni urednik. Važno pa je, da nas je nehoti opozoril na temeljno resnico o družbi: Kako se vedejo do tebe drugi, v tem še ni vsa slika o tebi. Slika o tebi je popolna šele, kadar pokaže tudi to, kako se ti vedeš do drugih. Pa naj bo tisti „drugi“ tvoj sosed, sodelavec, rojak, član tvoje družine, someščan, sodržavljan — ali pa ves kontinent, ki mu je ime Avstralija! — Pba.

OPOZORILO!

Vsi članki in dopisi za božično številko Misli morajo biti v Uredništvu do 20. novembra t.l. — Božične čestitke (velike 20/-, male 10/-) najkasneje do 25. novembra t.l.

Urednik.

Da se ne pozabi

NAMEN „MISLI“:

1. V ljubezni do preteklosti našega naroda in cenitvi pravega slovenstva ohranjati med izseljenci Kristusovo vero in materino besedo — resnično sliko naše rojstne domovine, ki naj dalje živi v vsakem slovenskem srcu.

2. V materinščini pomagati rojakom v tujini, da spoznavajo novo okolje, ki se v njem gibljejo in živijo, jezik običaje, postave in zakone dežele, ki je postala pod pritiskom okoliščin ali po njihovem lastnem nagibu zanje nova domovina.

3. Istotako v materinščini obveščati rojake v tujini o novicah in zanimivostih širom po slovenskih naselbinah in od drugod, da se tako pospešuje medsebojno spoznavanje in tesnejša povezava skupnosti.

(Izveček iz izjave p. Rudolfa pred letom dni.)

Za naš narod na Koroškem

(Izjava Narodnega Odbora za Slovenijo)

Ko stopa v veljavo pogodba med zavezniškimi silami iz druge svetovne vojne in Republiko Avstrijo, ki vključuje tudi slovensko narodno manjšino, izjavlja Narodni Odbor za Slovenijo naslednje:

Druga svetovna vojna je bila edinstvena zgodovinska prilika, da dosežemo Slovenci zedinjenje vsega ozemlja, ki na njem strnjeno prebivamo, v našo lastno, skupno upravno in narodno-državno enoto. Slovenski del Avstrije bi po naravnem pravu, izročilih in po načelu narodne samoodločbe moral biti del Zedinjene Slovenije. Na Gosposvetskem polju pri Celovcu so svobodni Slovenci v ranem srednjem veku ustoličevali svoje vladarje. Način volitve slovenskih vladarjev in obred ustoličenja je bil med prvimi demokratičnimi simboli narodne suverenosti v Srednji Evropi. Celovec je bil tekom 19. stoletja središče slovenskega kulturnega ustvarjanja. Kljub vsem nasprotnim političnim odločitvam, kljub raznarodovalni politiki tolških stoletij, množičnemu razseljevanju slovenskih družin, gospodarskemu pritiskanju in preganjanju — so koroški Slovenci ostali bistveni in zavedeni del slovenske narodne skupnosti do današnjih dni.

Da po drugi svetovni vojni nismo mogli doseči Zedinjene Slovenije, je zgodovinska krivda in odgovornost Titovega komunističnega gibanja in režima, ki je zamenjal osnovne narodne cilje in zasledoval le interese komunistične revolucije. Zato v odločilnem času, ko so bili vsi naši narodni sovražniki, zlasti pa nacistična Nemčija in fašistična Italija, v poraženem taboru, vprašanje Zedinjene Slovenije ni dobilo zadovoljive rešitve.

Koroški Slovenci so in ostanejo živ del naše narodne skupnosti. Čustva in odnosi vseh Slovencev do njih so isti kot so čustva in odnosi Avstrijcev do njihovih rojakov onkraj Brennerja v deželi Walterja von der Vogelweide in Andreja Hoferja.

Upamo, da imajo odgovorni avstrijski državniki in oblasti resno voljo varovati pravice koroških Slovencev, da svobodno goje svoj jezik in svojo kulturo. Upamo, da bodo avstrijske oblasti izpolnjevale obveznosti, ki jih je Avstrija prevzela v novi pogodbi glede zaščite koroških Slovencev, in da bodo odgovorni činitelji iz lastnega nagiba ščitili slovensko kulturno rast in prizadevanje na vseh področjih. Pričakujemo, da bodo koroški Slovenci uživali v svobodni Avstriji vse človeške in državljanske svoboščine. Bojimo se pa, da bi utegnili podrejeni organi sedaj, ko ni več nadzorstva nepristranskih zavezniških okupacijskih oblasti, izigravati in preprečevati ukrepe osrednjih oblastev v tem področju, širiti narodnostno sovraštvo in ščititi nove krivice napram koroškim Slovincem.

Slovenci se iskreno oklepamo misli na Združeno Evropo in podpiramo prizadevanja za zblizanje, sodelovanje in združevanje evropskih svobodnih narodov. Smatramo, da mora po tem programu tudi sedanja meja na Karavankah izgubiti vsak raznarodovalen pomen.

Pričakujemo tudi da bo svobodna Avstrija dajala in čuvala pravico azila našim in vsem beguncem iz zasužnjenih dežel pod komunističnimi tiranijami, saj je pravica do azila čast in odlika vsake neodvisne in resnično demokratične države. — Dr. Miha Krek, preds., Dr. Gogumil Vošnjak, podpreds.

Sydney

Novo!

Slovenska sveta maša
v kapelici pod cerkvijo St. Patrick
CHURCH HILL—MILLERS PT.,

takoj blizu postaje Wynyard
/vhod iz dvorišča takoj zraven
cerkve na Grosvenor Street/
Maša ob pol enajsti uri (10.30
a.m.) dopoldne.

Vsako drugo nedeljo v mesecu!
Pred sv. mašo priložnost za sv.
spoved.

ČRNI PETEK VICTORIJE

Pojdimo v mislih v eno severnih predmestij Melbourne in pogledimo proti vzhodu. Na obronkih bližnjega pogorja bomo opazili izjemno veliko število mrtvih, do kosti ožganih dreves. Žalostna slika nas bo pretresla. Vprašali bomo prvega Avstralca, ki ga srečamo, kaj to pomeni.

„Oh, to ni še nič! Hočete videti več? Pojdite malo dalje proti severovzhodu od Warburtona proti Mt. Horsfallu in v področje Baw Bawa. Zavedeli se boste, da so te žalostne rogovile pred vami samo majhen odstotek celotnega števila uničenih dreves...“

„Uničenih dreves? Od gozdnega požara?“

„Da, od gozdnega požara iz leta 1939, ki je bil največji, kar jih pomni avstralska zgodovina.“

Z zanimanjem poslušamo to zgodovino in izvemo naslednje:

Grozni so bili tisti januarski dnevi. Vzeli so 71 življenj in napravili 14 milijonov škod. Ko človek poslušal zgodbe o tistih neštetih ženah, ki so v potokih kleče molile, ko so njihovi domovi goreli, in polno drugih, skoraj neverjetnih zgodb, se nehote začutiš sokriviga pri tej sahotni nesreči. Koliko gorja lahko povzroči en sam trenutek nepazljivosti...

V dolinah in na pobočjih hribov stoji še danes na milijone ožganih drevesnih debel: jesenov, evkaliptov in takozvanih čajevcev. Statistika govori o več nego 800 kvadratnih miljah zgorlega jesenovega gozda, o 2000 kv.m. drugega gozda, pa o 650 uničenih domovih. Kako je požar nastal, se ni dalo dognati. Pustošenje se je pričelo v nedeljo 8. januarja in je doseglo svoj višek naslednji petek. Nato je ponehal veter in prišel je dež.

Poletje od 1938 na 1939 je sploh doživeli celo vrsto gozdnih požarov. Izbruhnili so deloma že v začetku oktobra, torej še pred prvim poletjem. Uradniki gozdne komisije in izkušeni „bushrangers“ so se že takrat zavedali velike nevarnosti, vendar nihče ni slutil, da se ima ponoviti groza iz l. 1851, ko je Avstralija doživela slično katastrofo.

V nedeljo 8. jan. 1939 je v bližini Toolagi izbruhnil prvi krajevni požar, ki ga je uspešno zaustavljalo deset mož pod vodstvom Mr. Torberta, šefa požarne brigade v upravi za gozdove. Kmalu pa je prihrul močan veter, ki je pogumne gasilce razkropil, dva sta pa našla strašno smrt, preden sta se mogla umakniti. Javnost se je šele sedaj začela zavedati resnosti položaja. V ponedeljek je nastal požar tudi v dolini Taggerty. Zanimalo ga je košček tleče drevesne skorje, ki jo je bil veter prinesel od 17 milj oddaljenega Toolagija! V noči od torka na sredo so se požari širili dalje in dalje. Požrli so 22 življenj, požgali 7 žag in 22 hiš. V Melbourne so ljudje govorili samo o požarih. Mesto je bilo polno dima in se je kuhalo v vročini 112 F. (44.5 C.)

Ko je ogenj dosegel nekoliko oddaljeno predmestje Crydon, so pričeli tramvajski omnibusi prepegljavati prostovoljne gasilce do ogroženih predelov okolice. V mestu samem so zbirali obleko, zdravila in denar. Sreda je bila nekoliko

mirnejša, zato so pa požari v četrtek tem bolj zbesneli. V gozdovih z evkalipti so visoke temperature in in nizka stopnja vlažnosti povzročile razmeroma nizko izparevanje. Zrak je postal jako vnetljiv, celo eksploziven. Z vetrom je ogenj preskakoval v obliki žarečih krogelj milje dolge razdalje in zažigal nove in nove predele gozda. Prav ta ogenj je bil najbolj nevaren. Dokaz za to je dogodek na Fitzpatrickovi žagi.

Tam je bilo 16 delavcev, pa se je samo eden rešil. Čepel je ob posodi z vodo na jasi v bližini žage in v presledkih vžigal odejo, ki jo je držal nad sabo. Ostalih 15 je poginilo na begu. Pozneje so našli okostnjake, ki so se oklepali drevesnih debel, eden je pa našel grozno smrt v vodnem tanku, kjer je v zmedenosti iskal zavetja.

Pet dni je že kipel to ognjeno morje, toda v petek 18. januarja je zbesnelo v pravcato hurikansko divjost. Toča isker je vedno znova zažigala obleke bežečih in rešujočih. Ljudje, ki so v bližini Melbourne stali pod nekim mostom, so opazili, kako je vroč katran začel kapljati s ceste. Bilo je sredi popoldneva, pa temno kakor v rogu. Samo ognjeni jeziki so neprestano prodirali skozi temino. Golobje in druge ptice so padale na zemljo, druge so skušale najti zavetje v toplih potokih, kjer so ribe že bile mrtve. Zrak je bil vroč in redek, da so ljudje kar hlatali po njem. Marsikak izkušeni „bushman“ je padel na kolena in pričel glasno moliti. V zraku je bilo tako žarko, da so se na avtih požarnih bramb zbirali mehurčki, avtobusnih šip se pa človek niti dotakniti ni smel. Bivši bojovníki iz svetovne vojne so trdili, da je bilo tuljenje viharja bučnejše in bolj grozno od kanonskega ognja, ki so bili v njem ob Sommi leta 1916.

Neznosno je bilo poslušati umirajoče konje, ki jim ni bilo pomoči in so ginili v množicah. V neki bančni varnostni shrambi so zgoreli vsi bankovci. Uradnica v telefonski centrali, ki je vztrajala skoraj do zadnjega in si končno vendar rešila življenje, je pripovedovala pozneje, kako je morala pri „belem dnevu“ tipati za aparatom, ker ga zaradi temne ni mogla videti. Preden je zbežala in planila v bližnjo reko, je še oddala obvestilo, ki je šlo preko vsega sveta.

To je samo nekaj bežnih potez iz dogodkov tistih strahotnih šestih dni. V soboto 14. januarja je veter mahoma prenehal in v naslednjih 24 urah so omejili vse besneče požare. Ostalo je le še morje gorečih dreves, ki je žarelo v nočno temino, kakor daleč je neslo oko. Dogorevali so desetstisoči evkaliptov, jesenov in akacij.

Na mesto tedanje nepopolne gasilske opreme, ki je pač zmogla le malo, je v teku časa stopila modernizirana oprema, radio in dobro izvežbane gasilske brigade. Če smo pa s tem tudi v resnici kaj dosti boljše zavarovani, bo morala pokazati bodočnost. Toda tega „dokaza“ si nič kaj ne želimo. Eno je gotovo: Najboljša obramba zoper ogenj je — nikar ga ne zanečiti! Boljše garancije od te ni nikjer. Pomnimo, da vsak od nas s pazljivostjo lahko prepreči, z nepazljivostjo pa povzroči kak nov Črni Petek Avstralije... P.P.

Sporočamo, da imajo zdaj naše MISLI poleg urednika tudi svojega UPRAVNIKA. To je človek, ki sprejema in odgovarja pošto, vpišuje naročnino in druge denarne pošiljke, jemlje na znanje spremembe naslovov — in tako dalje.

Kdo je ta novi človek, ki sliši na ime UPRAVNIK MISLI, lahko izveste, če pogledate podpis tu spodaj. Dečko ima, kot ste ravno kar brali, lepo merico odgovornosti. Zato prosi, da bi mu bili na roko. Zelo vam bo hvaležen, če:

1. če v vsakem pismu jasno napišete svoje ime in naslov in sicer v celoti. Tudi krstno ime izrazite v celoti, ne samo na primer P. Jančigaj ali M. Triglavski. Tudi nikar ne pišete „družina Petelin“, ampak Marko Petelin, ali kakor mu je že ime. To naj bo vse na koverti, pa tudi znotraj v pismu.

2. če ostanete zmerom pri enem imenu, ki nanje prihajajo MISLI. Ne napisati enkrat možovo ime,

drugič ženino, tretjič hčerino. Vaš upravnik je nov človek tu in ne pozna ljudi kot jih pozna P. Rudolf. Le dosledno in razločno označeni naslovi bodo preprečili pomote.

3. če v primeru preselitve TAKOJ pošljete obvestilo o spremembi.

4. če ne odlašate v nedogled s poravnavo naročnine. Podpisani je imel v teku let že mnogo opraviti z izdajanjem raznih listov, pa vam lahko pove iz lastne skušnje, da noben list ni dolgo izhajal, ako ga niso vzdržali NAROČNIKI. Razni „skladi“ so na mestu za razvoj lista, skušnja pa uči, da ob svojem času usahnejo — potem pa kaj? NAROČNIKI vzdržujejo list ali ga pa — pokopljejo... Vi nočete biti grobokopi MISLI — TOREJ!

Gornje točke, lepo prosim, vpoštevajte, pa bo malo pomot in tudi veliko manj — stroškov. —

P. Bernard Ambrožič OFM.

Odprto pismo hudiču

Nedragi gospod hudič:

Ne pišemo ti tega pisma v pekel, kjer je tvoj pravi dom. Pišemo ti ga na naslov človeka, ki si v njem našel svoj drugi dom, ponarejeni dom, ugrabljeni dom. Ne vemo, kje je tisti človek — na žalost niti ni en sam — zato pismo objavljam v MISLIH.

Oprosti, nedragi g. hudič, da najprej omenimo nekaj drugega. Ti veš in mi vemo, da mnogi ljudje tebe sploh taje. Pravijo, da te ni. Trdijo, da je hudič samo beseda, ki nima nobene vsebine. Ti veš in mi vemo, da imaš take ljudi od sile rad. Nič jim ne zameriš, da ne verjamejo v tvoje resnično bivanje. Nasprotno, vesel si tega. Saj v takih ljudeh najlaže najdeš svoj ponarejeni in ugrabljeni dom in tam se bolje počutiš kot v peklu.

Mi pa trdno verujemo, da hudič ni zgolj prazna beseda. Trdno verujemo, da si in da si prav tak kot te slika sveto pismo. In za to svojo vero nimamo samo sv. pisma, ki je božja beseda. Vidimo tvoja dela med nekaterimi ljudmi, ki bi ne mogla biti taka kot so, če bi ti na bil našel svojega drugega doma v njih. Ko vidimo, da nekateri ljudje postanejo zlobni kot sam hudič, kako naj v sebi ubijemo vero vate?

Po tvojih delih te torej poznamo in spoznamo, da so v zmoti tisti, ki pravijo, da te ni. Če je rečeno, da Boga spoznamo po Njegovih delih in ga ne moremo tajiti, ko gledamo ustvarjeno vesoljstvo okoli sebe, velja nekaj podobnega tudi o tebi, nedragi g. hudič.

Kako bi bilo mogoče, da bi človek, po božji podobi ustvarjen, postal tebi podoben ropar človeških duš, če tebe ni in ni res, da si znaš pomagati iz peklenškega doma v človekovo srce in dušo? Tudi ti si bil prvotno ustvarjen po božji podobi, pa si jo iztrgal iz sebe, jo vrgel proč in postal baraba vseh barab, lump, falot — z eno besedo: hudič.

Po svoji sedanji podobi preneajš ljudi, ki se ti dajo ujeti v peklenške mreže. Postavimo, da

slišimo o človeku, ki poizveduje, katera dekleta so prišla v Avstralijo z najnovejšim transportom. Poizveduje pod pretvezo, da se hoče seznaniti z njimi zaradi ženitve. Dobi imena in naslove, približa se jim in jih vodi za nos. Kar jim govori in obeta, se lepo sliši, in ta ali ona mu verjame. Kmalu se pa izkaže, da mu ni šlo za kaj poštenega, ampak je bil podel zvodnik. Ni jih iskal za ženitev, iskal jih je zato, ker se je bil svojih prejšnjih žrtev naveličal, ali so se one naveličale njega. Išče novih. Morda niti ne samo zase, morda celo v kakšne „trgovske“ namene... Kje tak človeški izvržek najde pobudo za svojo podlost, če ne pri tebi, nedragi gospod hudič?

Pišemo to pismo na naslov tistih, o katerih se sliši, da počenajo take reči, pri njih boš o tem pismu slišal. Pišemo zato, da ne boš mislil: Nihče me ne pozna, delam lepo na skrivnem in moja pšenica gre v klasje. Pišemo ti to odprto pismo zato, da bi še drugi postali nekoliko bolj pozorni na tvoja temna početja, posebno že omenjene stvari božje, ki z zahrbtnimi nameni iščeš njihovih imen, naslovov, teles. Vedi, da te mi ne tajimo, zato tudi molčati nočemo o tebi. Storili bomo vse, kar je v naši moči, da bo v bodočnosti manj in manj tvojih nesrečnih žrtev. — Brez pozdrava—uredništvo MISLI.

POUK V SLOVNICI

Profesor: Naš jezik pozna več takih besed, ki imajo obliko množine, v resnici so pa jednina. Grablje, vile, burklje, svisli in še več takega. V mislih imamo samo en komad, pa vendar besede ne stoje v jedinski obliki. To si dobro zapomnite. Ne pozna pa naš jezik besed, ki bi imele dvojinsko obliko, pomenile bi pa množino ali jednino.

Študent: Gospod profesor, kaj pa glede besed, ki pomenijo jednino in dvojino istočasno?

Profesor (v zadregi): Ne razumem, kaj mislite...

Študent: No primer hlače. Pri vrhu so jednina, potem se pa navzdol recepijo in postanejo dvojina.

Iz Pisarne Slovenskega Duhovnika

Prvič sem šel gledat na zemljevid, kje je avstralski Melbourne, ko sem pred kakim letom dni bral v Ameriki:

„V Avstraliji so postavili nov svetovni rekord, ko se je 200.000 ljudi zbralo v melbournskih 'Botanical Gardens' na velik shod pod naslovom Pohod Družinskega Rožnega Venca. Vodja tega gibanja je Rev. Patrick Payton.“

Odkar sem tu, mi pripovedujejo, da je bil takrat tak shod tudi v mestu Sydney in še kje. Torej Avstraliji ni nič tujega to, kar so delale verne družine v Sloveniji od nekdanj, namreč da so molile večer za večerom skupni rožni venec. Da se ta navada ne opusti, ali pa na novo uvede, če se je kje opustila, to ima pred očmi zgoraj omenjeno gibanje.

V župniji St. Francis, kjer staneva tudi slovenska duhovika, sem opazil prelepo navado, ki živo spominja na nekdanjo slovensko „Marijo Romarico“. Krasen Marijin kip prenašajo farani v procesiji iz hiše v hišo in odmolijo skupni rožni venec. Ob nedeljah oznanijo s prižnice, v katerih hišah bo tekom prihodnjega tedna Marija gostovala. Tako verne družine spet in spet slišijo opomin, naj ne opuščajo skupne molitve rožnega venca.

Ta številka MISLI je oktober-ska. Oktober je mesec sv. rožnega venca, v njem se obhaja praznik Kraljice Rožnega Venca. Tudi dandanes, čeprav pod komunistično tiranijo, se širom Slovenije moli skupni rožni venec v neštetihi vernih hišah. Kraljica Rožnega

Venca je še zmerom tudi kraljica slovenskih src v naši rojstni domovini. Ali tudi v tujini? Tudi za tisoče po svetu raztresenih Slovencev velja isti odgovor: Da!

Ali pa velja to tudi zate, ki to bereš, in za tvojo družino, če jo imaš? To je vprašanje, ki mene in tebe na tem mestu zanima.

Morda si med tistimi, ki se izgovarjajo: Tu je Avstralija, tu je vse drugače kot je bilo nekdanj doma. Sto drugih reči mi hodi po glavi, kako se moli rožni venec, sem sploh pozabil, pozabila. Saj niti ne vem, kam je prešel tisti pater-nošter, ki mi je nazadnje — morda že pred leti — tičal v žepu.

O, vemo, tudi take odgovore bi dobil človek, če bi šel od enega in drugega in malo poprašal. Morda bi dobil še vse bolj odsekane odgovore...

Koliko pa v resnici veljajo, lahko ve vsak, ki Marijin naslov: Kraljica Rožnega Venca, še kaj pomeni za njegovo ali njeno srce.

Kdor je opustil to lepo molitev, bodisi sam ali skupno s svojo družino, naj se v letošnjem oktobru spet spomni nanjo in znova prične z njo. Prazen je izgovor, da je v Avstraliji drugačna „atmosfera“ in človek ne more biti kot je bil nekdanj. Povsod po svetu se še zmerom vrše „rožnivenski“ shodi s tisoči in stotisoči prisotnih, povsod po svetu molijo ljudje rožni venec sami zase in skupno z drugimi. Kdor tega ne ve, zato ne ve, ker noče takih reči poiskati. Ti, ki to bereš, premisli vse to in — začni.

P.B.A.

MISLI V MELBOURNU

Tako bi se bolj po pravici imenovala prireditelje Slovencev v Melbourneu nego zgolj „zabava“. Ta vtis si moral dobiti takoj ob vstopu v dvorano. „Oko ti je ostalo na razobešenih vseh dosedanjih številkah „MISLI“, preskočilo na znak z napisom „MISLI“, ki ga je bilo opaziti na prsih vseh navzočih, od tam na njihove vesele obraze, kjer je tudi stalo zapisano „MISLI“ — čeprav ne s črnilom ali svinčnikom. To je bil še drugi tak večer, pa je zajel misli in srca rojakov v Melbourneu in okolici nad vse pričakovanje. Seveda je šlo tudi za to, da se rojaki snidejo, od bližje spoznajo, pokratkočasijo. V glavnem je pa šlo vsem za en skupen cilj:

„MISLI“ naj bodo naša medsebojna vez, merilo kulture drobca našega naroda v Avstraliji, simbol dobrega imena, ki naj ga Slovenec uživa povsod.

V trdni nadi, da bo POHOD „MISLI“ napovedan v Melbourneu še in še, pa da bo melbournski zgled potegnil za sabo še druge naselbine — iskrena hvala in cestitke na lepem uspehu:

Fr. Rudolph.

Finančno poročilo zabave „Misli“ v Melbourneu:

Izdatki:

Dvorana	£14-00-00
Godba	£22-10-00
Pijača in Jedača	£132-06-06
Poti, prevozi, mize, prti, značke, dekoracija, ostalo	£50-10-05

Dohodki:

Prostovoljnih prispevkov	£113-05-06½
Pijača in jedača	£227-04-03

£340-09-09½

Razlika £121-02-10½ za sklad Misli.

Pridno so pomagali naslednji: Adamič Martin, Novina Frank, Žerdoner Stanko, Verbič Zlatko, Počtarenko Pavle, Persič Marjan, Planinc Rudolf, Čeligoj Ivan, Woppell Jožica, Kosmina Jožica, gospa Woppell, g. in ga Pekolj, Kavčič Joško, Slavec Franc, Lauko Mario, Kirn Stanko, Pungerčar g. in ga, Stušek Joško, Telban Ludvik, Kuščer Peter, Gombač Pavla, Kosmina Mirko, Gornik Miha, g. Vekar, Bole Jože, Novak Albert, Košula Vida, Škerlj Tone, Kirn Pavel, Kirn Ivan, Marinčič Miro, g. Zitterschlager, družina Potočnik — poleg deklet, ki ne želijo publicitete (čast jim, opomba P.B.A.).

Vsem prisrčna zahvala.

ADELAIDE!

SLOVENSKA SV. MASA v cerkvi Sacred Heart—HINDMARSH.

30. okt., 6. nov., 13. nov.

Vsakikrat ob 4. popoldne.

SV. SPOVED: v cerkvi St. Joseph,

Pierie St., vse sobote pred gornjimi nedeljami od 6. do 8. zvečer.

P. RUDOLF bo stanoval v Lockleys, 446 Henley Beach Road, Tel: L8887.

MODRI HENRY VAN DYKE UČI

Bodi vesel, da živiš. Življenje ti daje priložnost, da delaš, ljubiš, se igraš in gledaš zvezde.

Bodi zadovoljen s tem, kar imaš. Sam s seboj pa tako dolgo nezadovoljen, dokler nisi svojega imetja uporabil za kaj dobrega in pametnega.

Ne zaničuj v življenju ničesar, razen nizkotnost in sleparstvo.

Ne boj se ničesar — razen strahopetnosti.

Svojo okolico občuduj, nikar se ne zgražaj nad njo.

Ne želi si ničesar, kar ima tvoj sosed — razen njegove prijaznosti, ljubeznivosti in lepih manir.

Ne imej v mislih sovražnikov, pogosto pa misli na prijatelje, vsak dan pa gotovo na Kristusa.

Porabi svojega časa kar največ moreš zunaj v božji naravi. Če ti ni dano drugače, pa vsaj v duhu.

Po gornjih pravilih se ravnaj, pa boš našel mir svojemu srcu.

Auto

Na svojo prošnjo, da bi mu pomagali nabaviti avto, je p. Rudolf dobil lepo število prijaznih pismenih odgovorov, pa tudi denarnih prispevkov. Na primer:

Precastiti pater:

Posiljam Vam ... kot prispevek za Vas stirkolesni-samogibni-pocestni-dralnik, ki Vam je neobhodno potreben. Zelo rad bi Vam naklonil kaj več, pa me finančne potrebe stiskajo za grlo. Če bom zadel glavni dobiček v loteriji, Vam bom nemudoma poslal tisoč in petsto funtov. 5 tako vsoto bi si Vi omislili popolnoma novo in odlično vozilo. Ali tudi brez moje loterije upam da boste dosegli, kar je nujno potrebno. V vsej Avstraliji je gotovo nad tisoč odraslih Slovencev in Slovenk, ki si s svojimi rokami služijo kruh. Ako Vam vsak od teh nakloni malenkost, si boste vozilo mogli kmalu omisliti. Tudi jaz bom skušal se kaj poslati, čeprav to ni obljuba, zakaj človek nikoli ne ve, kaj ga utegne zadeti. Želim Vam mnogo zdravja in uspeha pri nabiranju funtovskih podob. —Vladimir Nanos.

Gornje prijazno pismo omenja tisoč dobrotnikov, ki naj bi bili. Ne pravi, da bodo, pravi samo: „ako“ bodo ... Doslej se je uresničila že četrtnina upanja. Vsem darovalcem tisočera hvala. Ali sme pater pričakovati, da se bodo oglašile še ostale tri četrtnine?—P.B.A.

MOLITVENIKI

VEČNO ŽIVLJENJE, samo rdeča obreza je na roki zaenkrat, cena £1-0-0.

DOBRI PASTIR, zlata obreza, precej velike črke, molitve povzete po navodilih svetniškega slov. škofa Barage, cena £1-0-0. Poštšina vključena pri obeh. Naročite pri nas!

Izpod Triglava

LJUBLJANA. — Zvezni izvršni svet je objavil odločbo o izdaji novega kovanega denarja po 10, 20 in 50 din. Novi kovani denar bo iz aluminija in bronca ter bo imel na eni strani grb in okoli njega besedilo „Federativna ljudska republika Jugoslavija“, na drugi strani pa bo vsaka enota drugačna. 50 dinarski kovanec bo imel na drugi strani moško in žensko glavo z motivi iz industrije in kmetijstva; 20 dinarski samo moško glavo z motivi iz kmetijstva.

ČRNOMELJ. — Pri gradnji belokranjskega vodovoda, na centralnem zajetju ob reki Dobljici v vasi Dobljici, se je pripetila velika nesreča, ki je zahtevala pet smrtnih žrtev. Žrtve nesreče so: Janez Pelhan. Cveto Germovšek, Franc Movrin, Ludvik Klenovšek in Jože Ivanič. Vsi imenovani so se zadušili v plinu, ki je začel uhajati iz razpok v upadniku. Podjetje, ki izvršuje dela pri gradnji vodovoda, nima tehničnih pripomočkov za reševanje in strokovnih reševalcev, zato ni moglo priskočiti na pomoč ponesrečencem.

TOLMIN. — Prosvetno ministerstvo v Sloveniji je mnenja, da je treba tolminsko učiteljske postopoma ukiniti in napotiti dijake v Koper in Ljubljano. Učiteljske je bilo ustanovljeno v decembru 1945.

IDRIJA. — Tekmovanja v kletanju v Idriji se je udeležilo 112 čipkaric. Zmagovalka tekmovanja

je bila Valerija Ogrič iz Vojskega in tako dobila 3000 din nagrade. Najsterejša tekmovalka je bila 82 letna Marija Lapajne.

PTUJ. — V Ptuj so zaprli kavarno „Evropa“ zaradi izgube v poslovanju. Sedaj so v Ptuj brez kavarne, čeprav bi bila vsaj ena zelo potrebna predvsem v turistični sezoni. Okrog Ptujske gore ni nobenega gostišča, niti trgovine, čeprav so bile nekoč kar tri. Studenti so zanemarjeni in mimo njih teče celotna gnojina, zato ni čudno, da je turizem v teh krajih popolnoma zamrl.

TRST. — Z mirovno pogodbo, ki je 27. julija stopila v veljavo, so Slovenci na Koroškem in Hrvati na Gradiščanskem dobili nekatere važne pravice. Tako sta bili na sodnih in uradnih, kjer živita manjšini, proglašeni slovenščina in hrvaščina za uradna jezika, enakovredna nemščini.

To določilo je postalo del avstrijske ustave in so ga takoj uresničili.

Našim rojakom so bile zamenjane še druge svoboščine, tako srednje in osnovne šole z lastno nadzorno oblastjo, primerno število sodnikov in uradnikov ter slovenski in hrvaški napisi.

V Trstu pa Slovenci čakajo že devet mesecev, da bi se isto uvedlo tudi na Tržaškem. Laški nacionalisti se boje slovenščine kot vrag križa. Zdi se jim, kakor da bi slovenski uradni jezik Italijo ponižal.

SLOVENSKI KLUB V MELBOURNU

VABI NA

„PLANINSKO VESELICO“

v Prahran Town Hallu, Greville St., Prahran.

Dne 22. oktobra 1955 ob sedmi uri zvečer.

Avstralijo skrbe velika mesta

Nad polovico ljudi v Avstraliji živi v velikih mestih, zlasti v glavnih mestih njenih šestih držav. Sydney in Melbourne sta milijonski mesti, ki še zmerom krepko rasteta. Nasprotno se pa podeželje le počasi razvija. To dejstvo povzroča skrb vsem, ki imajo kaj opraviti z ramišljanjem o sodobnem napredovanju, zlasti pa o bodočnosti kontinenta. Iz vladnih krogov pride neredko ta skrb do izraza. Najnovejšo opozorilo je pa prišlo nedavno od strani katoliškega episkopata, ki je izdal tozadevno izjavo v šestih točkah in jo naslovil na vso avstralsko javnost. Posebej poudarja izjavo, da ima vlada veliko odgovornost, če ne uvidi potrebe, da se v tem pogledu nekaj stori.

Omenjenih šest točk naj navedemo tu kar mogoče na kratko:

1. Zgoščevanje prebivalstva v velikih mestih tik ob obali, ki je nevarno izpostavljena sovražnim napadom, ne obeta nič dobrega za nadaljnji razvoj Avstralije;

2. Če pride do atomskih napadov v kakšni novi vojni, bo ob nadaljnjem naraščanju mest strahotno število žrtev;

3. Čim večja so mesta, tem manjši je v njih naravni pirastek—to se pravi, primeroma malo rojstev. Mnogo bogastva na eni strani, mnogo revščine na drugi. Vera in življenje po veri trpita. Človekova osebnost se v takem drenju težko razvija.

4. Javnosti ni mogoče kar na lepem prepričati, da so naglo rastoča mesta deželi nevarna. Atomski napad, ki bi povzročil silne žrtve, bi hitro odprl oči. Toda ali naj čakamo na to? Treba je o tem

pisati, govoriti, prepričevati, preden pride kakšna katastrofa.

5. Federalna vlada je poklicana, da ustavi ustanavljanje novih industrijskih podjetij v velikih mestih, ki bi pritegnilo še nadaljnje množice in povečalo število prebivalcev. Še bolje bi vlada storila, če bi celo že obstoječa podjetja izselila v manjše kraje. Toda vpoštevamo, da javno mnenje za tak program še davno ni dozorelo.

6. Industrijam, ki bi se hotele nastaniti v podeželskih krajih, naj bi vlada poskrbela za naglo napeljavo vode, elektrike in telefona, za napravo potrebnih cest in drugih pripomočkov, ki bi prebivalstvu napravilo življenje v manjših krajih privlačno.—Pba.

Sklad Misli

V sklad Misli so poleg naročnine (naročnina tekočega leta se ne objavlja) darovali:

Klub „Planinka“ v Brisbanu, £2-10-00; L. Dijak £2-0-0; Jože Glušič, Ljubo Ivežič, N. Krajo, Vladimir Šlosu, Simos Špacapan, Filip Vesnjak, in Vekoslav Žerdoner vsak po £1-0-0; Janez Brenčič, Rada Bubnič, Draga Iljaš, Martin Šilec, Stanko Šušteršič, Rudolf Vitez vsak po 10/- šilingov in Viktor Javornik 8/- šilingov.

Vsem prisrčna zahvala!

Prilimki

Nov dokaz, da se človekova narava niti v teku tisočletij kaj dosti ne spremeni, so odkrili med izkopaninami v Egiptu. Tako vsaj trdi neki učen profesor v Ameriki, ki je bral 4000 in več let stare zapiske iz egiptovskih starožitnosti. Našel je namreč, da so ljudje že takrat imeli imena, ki bi se poslovenjena glasila: Rdečkar, Plešec, Debeloglavec, Veseljak, Lenivec, Žalosnik, Pustolovec, Omahan, Lakomnik itd.

„ALPINA“ Export-Import & General Agency, Perth

Postni naslov: Dr. J. Koce, G.P.O. Box 670, Perth, W.A.

CENIK

za posiljanje darilnih paketov z živili preko TRSTA v Jugoslavijo

„Se Vam prav lepo zahvaljujem, kakor tudi moja družina v starem kraju za Vaso uslugo, hatera ja razveselila moje domace. Prav prisrčna Vam hvala.“

Tako nam pise rojak g. Drago Sutja, 14 Jersey Rd., Woollahra, Sydney. In nesteto takih izjav dokazuje, da je nasa firma znana po tem, da je njeno blago prvovrstno, pakiranje neposkodljivo in odprema najhitrejša.

Dejstvo je, da je nasa firma prva slovenska firma, ki je stalno zniževala cene v skladu s cenami v trzaskem prostem pristaniscu, odkoder gredo paketi direktno po najhitrejši poti v domovino. Vsak paket, predno je odposlan, je pregledan od dveh strokovnjakov, Vasih rojakov, zato Vam 100%-no garantiramo, da bo paket sigurno prisel v roke Vasih dragih doma.

Dr. Koce, kot registrirani agent, bo kakor doslej dajal narocnikom paketov brezplačno nasvete glede poklica svojcev v Avstralijo, pridobitvi drzavljanstva, dobavi voznih kart in o posiljanju denarja v domovino.

Cene za 1 kg:		Cene za 1 kg:	
Kava MINAS Ia	17/6	Salama ogrska a la Gavrilovic	22/6
Kava SANTOS EXTRA Ia	18/6	Goveje meso, 3 konzerve, 1 kg.	13/6
Sladkor kristalni	2/3	Polenovka norveska (Stockfish)	11/-
Sladkor v kockah	2/6	Sardine v olju, 200 gr.	2/-
Olje olivno Ia	10/-	Sir parmezan	25/-
Moka bela 00, najboljša	1/9	Rozine (Ia grske sultane)	4/6
Testenine bele Extra	3/-	Cokolada trda	14/6
Riz „Splendor Brillato“	3/-	Cokolada mlečna švicarska	15/-
Riz CAROLINA „Ardizione“	3/2	Kakao holandski	15/-
Riz CAROLINA „Helios“	3/6	Caj CEYLON Ia 100 gr.	3/-
Zdrob, psenicni, extra Ia	3/-	Poper indijski v zrnju 100 gr.	3/4
Fizol	2/9	Cimet (kamela) zmlit 100 gr.	2/3
Svinjska mast Ia	6/6	Vanilija v strokih, 1 trok	1/2
Prekajena slanina, mesnata	11/6	Karamele, bonboni	10/-
Surovo maslo (butter) Ia	21/-	Milo za pranje (75% mascobe)	3/6
Sunka kuhana, v konzervi	22/-	Milo toaletno PALMOLIVE, 100 gr.	1/4
Nylon nogavice Ia	11/6	Nylon nogavice Ila	9/-

K zgoraj navedenim cenam se dodajo se prevozní stroški:

po postí:		po železnici:	
do 4½ kg netto	£0 15 0	do 30 kg netto	£2 3 0
do 9 kg netto	£1 2 0	do 40 kg netto	£2 10 0
do 18 kg netto	£1 13 0	do 50 kg netto	£2 15 0

SPECIJALNO FRANKO PREJEMNIK:

- 1) Vreca najboljših bele moke (00), 45 kg. v dvojni vreći ... £4 17 0
- 2) Mast v posodi po 17 kg. £5 10 0

Zdravila in tekstilno blago posiljamo iz Londona direktno v domovino. Tehnicne predmete kot: radio aparate, sivalne stroje, stediinike, kolesa (bicikle) itd. posiljamo iz Nemcije ali Italije v Jugoslavijo. Zahtevajte cenik!

Za vsa narocila paketov iz N.S.W. in Victorije se obrnite direktno na:

ZASTOPNIKA FIRME ZA N.S.W.:

MR. R. OLIP, c/o. G.P.O. Box 553, SYDNEY, N.S.W.
ali 44 Victoria Street, POTTS POINT, N.S.W.

ZASTOPNIKA FIRME ZA VIKTORIJO:

MR. M. PERŠIČ, 222 Beaconsfield Parade, MIDDLE PARK, Vic.
MR. Z. ROME, 404 Queens Parade, CLIFTON HILL, Vic.

CVETJE V JESENI

13.

DR. IVAN TAVČAR

★ Dospela sva do Ajdove rebri. Na desno in na levo je bil gozd izsekan. Zategadelj je rasla tam dolga trava, vmes pa je bilo vse polno rdečih jagod. Te so bile sicer že vse obrane, ker jih zobljejo ptice in kače; a Meti se je vendar še posrečilo, da je dobila rastlino, na kateri sta viseli dve rdeči jagodi in je na enem njenem vršičku čepel majhen bel cvet. Bila je presrečna: „Eno meni, eno tebi“ Z ustnicami je odtrgala jagodo, nato pa brez vsake zadrege meni ponudila šopek. Kakor ona, zaužil sem sad, a cvet sem spravil z veliko skrbnostjo v listnico. ★ „Proč vrzil“ je zahitela. ★ „V mestu me bo cvetje spominjalo nate, Meta!“ Nekaj rdečice se ji je pokazalo na licu, vendar tega ni več omenjala. ★ Ko sva dospela na Mali Blegaš, se je nama odkril Porezen v svoji dolgočasnosti in odkrila se je nama črna prst v divni svoji lepoti. Luže na Malem Blegašu so bile suhe in tudi ovac ni bilo, ki se navadno v tolpah pasejo tam. Pred nama se je dvigla visoka glava starega Blegaša. ★ Ker je Meta ta dan prvič hodila na goro, se ji je poznalo, da je razočarana. Menila je, da sva že na vrhu, a bila sva šele na Malem Blegašu. Vzdihovala je, no, pa sva sedla in počivala. Po odpočitku sva polagoma lezla navzgor, in sicer po stezah, katerih je mnogo, pa so vse nezanesljive. Nekaj časa pripravno hodiš, v hipu pa ti zgine steza izpod noge, da sam ne veš kdaj. Nato moraš po gladki travi plezati, dokler ne stakneš druge steze, ki pa te ravno tako slepari kakor prejšnja. Utrudljiva je taka hoja. ★ Med slovenskimi gorami naš Blegaš ni velikan. In ne obdaja ga veličastnost, katera obdaja naše snežnike in katere je že nekoliko deležen sosed Rakitovec. Obdaja ga samo ponižna lepota skromne slovenske planine, katera ne pozna ne večnega snega, ne neplodnih mlevov, ne divjih prepadov. A vzlic temu v svoji kromnosti stotero poplača truda polno pot, ki jo moraš prehoditi do tratnate njegove strehe. To sva občutila z Meto, ko sva obstala na vrhu. Do svojega sedemnajstega leta je živela v znožju pod Blegašem, a do tega dne še ni bila na njem. Ako bi po vaseh okoli Jelovega brda povpraševali,

bi se takoj izkazalo, da vsaj dve tretjini prebivalstva še nikdar ni bilo na Blegašu. Naši kmetje hodijo pač le tja, kamor jih vabi delo. ★ Meta si ni mogla oddahniti, tako so jo bili prevzeli vtisi lepega razgleda. Nebo sicer ni bilo prav jasno in sapa je podila oblake nad vrhom, da so kakor ovce hiteli proti jugu. Gorenjski in kamniški snežniki so se kazali v vsi svoji čistoti. Od Triglava pa do Ojstrice sem ji moral naštetiti vse bele očke in navesti njihova imena. Odprl se je svet, o katerem se Meti do takrat še sanjalo ni. ★ Pravijo, da se proti jugu vidi Jadransko morje. Bil se mninogokrat na Blegašu, a morja nisem nikdar ugledal. Ta dan se je daleč tam spodaj nekaj kadilo; vzlic temu je dekle trdovratno trdilo, da natančno razločuje modro morje. ★ Nato sva se ozrla k strani, kjer leži bela Ljubljana. Kdor ima dobro oko, lahko opazi ljubljanski grad, a jaz ga nisem mogel nikdar opaziti. Mogoče pa je, da ga je Meta z bistrim očesom vendarle opazila. ★ Izpregovorila je: „Tam je torej Ljubljana, kjer ti stanuješ.“ ★ Zamislila se je in pri tem se je morda zavedala, da v kratkem odidem. Videlo se je, da ji je žalost prepregla obrazek. Zamolklo je vprašala: „Kdaj zopet prideš?“ ★ „Če prej ne, k tvoji poroki, ko se boš možila, Meta! Tisti dan hočem plesati.“ ★ Nevoljno je viknila: „Nič!“ Ta „nič“ je bil vedno dokaz, da je naša Meta huda. ★ Dolgo je zrla proti jugu, kjer je v domišljiji gledala sinje Jadransko morje. Pri tem mi ni mogla prikriti, da se ji je bila ob levem očesu utrnila prav drobna solza ter ji lezla po licu. Obrnila se je čisto od mene, da bi ne opazil, kako si je obrisala mokro lice. Pa sem vendar opazil. ★ Da jo premotim, sem jo pozval, da pojdiva gledat, ali se ne dobi še kaj planinskega cvetja. To raste samo na selški strani Blegaša. Ta breg sva torej prehodila in preiskala. Hudičel je bilo vse polno, a cvetja na njih ni bilo. Istotako ni bilo murk, katerih je ob priličnem času prav mnogo. Skoraj ni bilo pričakovati uspeha, bilo je že prepozno. „Tu je pa zvezdica!“ je vzkliknila Meta ter res izbrskala iz goste trave zakasnelo majhno zelenkasto planiko, katera se včasih dobi na Blegašu; kakšno leto jih je več, kakšno pa zopet ni nobene. Po daljšem iskanju sva jih še nekaj iztaknila v travi in Meta je vse skupaj obdržala za spomin na tisti dan, ko je bila z mano na Blegašu. ★ Nato sva sedla v neko dolinico, kakršne so značilne za Blegašev vrh. Čas je bilo, da se po dolgi hoji nekoliko okrepčava. S sabo nisva imela bogve kaj. S ponosom lahko izrečem, da nisem nikdar zastopal stališča tistih vedno lačnih in vedno žejnih hribolazcev, ki bi na Kredarico ali na Begunjščico najrajši s sabo vzeli težko obloženega velbloda. ★ (Se bo nadaljevalo.)